

да замѣтимъ още *Еврипида* и *Софокла*, отъ истори-
цы-тъ — *Продота*, кой-то е пръвый съставилъ ис-
торіѣ-тъ на древны-тъ народы преди Персидскы-
тъ войны, и *Плутарха*. Отъ философи-тъ, т. е. мъ-
дреци-тъ, кои-то сѣ разсѣждавали и писали за Бо-
га и за челоуѣка особено ся прославилъ Атинянинъ
Сократъ, сынъ едного образорѣзца (ваятеля). Той
ся трудилъ да дознае, какъ може челоуѣкъ да ста-
не счастливъ. Той, кога прочелъ въ Делфійскыя
храмъ тоя надпись: „Познай самага себѣ,“ началъ
да испитува живота си, въ кого-то намѣрилъ много
лошавины, кои-то препятствували на негово-то счя-
стіе, и тогава позналъ, че челоуѣкъ е длъженъ, да
ся управлява по своѣ-тъ съвѣсть, за да бѣде счяст-
ливъ и че за това е нужно помощъ вышнаго съ-
щества. Отъ тогава той началъ да живѣе и да ся
обличя просто, за да не бы ся научилъ на нѣжноть;
начналъ да ся отучава отъ всякаквы удовольствія, за
да привыкне да побѣждава себе; старалъ ся трѣпѣ-
ливо да подноси непріятности-тъ и уврежденія-та,
за да ся не кара съ другы-тъ. А послѣ началъ той
да учи млады-тъ люди и да имъ дава съвѣтъ, какъ
трѣбува да живѣютъ и да ся обхождатъ. Ученици-
тъ съ охотѣ слушали Сократа, и ходили съ него
кога-то той излизвалъ изъ дома си.

Единъ пѣтъ Сократъ учтиво поздравилъ еди-
наго груба челоуѣка, кой-то нещѣлъ да му отгово-
ри. Ученици-тъ рѣкли Сократу: „Зачто ся кланяшъ
на такъвъ простакъ?“ А Сократъ имъ тихо отго-
ворилъ: „Вы негли искате да бѣдѣ и азъ такъвъ
простакъ, какъвъ-то е той.“

Отъ тука ся види, какъ ся е трудилъ Сократъ
да побѣждава себе и да живѣе безпорочно. Но при
всичко това той най-послѣ припозналъ, че, „въ сърд-
це-то всякаго челоуѣка крыеся такъва склоность,
коя-то го води камъ лошавы дѣла: че челоуѣкъ,
безъ помощъ отъ богове-тъ, никакъ не може да